

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\W\Williams Jon Walter\Williams_W_J-Tátův svět.pdb

PDB Name: Tátův svět
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 31.3.2007
Modification Date: 31.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Walter Jon Williams
Tátův svět
(Daddy's World)

Jednou zašel Jamie se svou rodinou na místo, které nikdy předtím neexistovalo. Žili tam lidé, co se jmenovali Vrtílci. Byli vysocí, hubení a měli špičatou hlavu. Navíc měli dlouhé ruce a když mluvili, gestikulovali jako o život, a když je něco rozrušilo, tak ruce rozhodili a roztočili se jako káča, až je nebylo téměř vidět. Zběsilou rychlostí si to frčeli po zelené trávě pod oranžovou oblohou a sem tam se s rachotem srazili, ale nikdy se jim nic nestalo, jen se zase odrazili a vystartovali jiným směrem.

Někteří se občas roztočili tak rychle, že se zavrtali do země a tam se najednou zastavili, zahrabaní až po ramena a s vyjeveným výrazem na tváři.

Jamie ještě něco tak legračního neviděl. Smál se, až se za břicho popadal.

Jeho mladší sestra Becky se smála také. Jednou se smála tak, že padla na břicho, a Táta ji potom zvedl a vyhodil ji do vzduchu a roztočil ji, jako by sama byla Vrtílek, a oba se pořád smáli.

Potom uslyšeli zvonek, který je volal k večeři, a Táta řekl, že už by měli jít domů. Becky a Jamie zamávali Vrtílkům, chytili se Mámy za ruku a šli domů a oranžová obloha pomalu začala modrat.

Cesta domů vedla kolem El Castillo. El Castillo vypadalo nádherně, byl to zámek s věžemi a s paláci a minarety a ty se všechny v záři slunce jen leskly. Linula se odtamtud hudba, rychlé, bohaté melodie mnoha kytar, a Jamie slyšel rychlý dupot podpatků a smích rozjařených lidí.

Do El Castillo se však Jamie dostat nesnažil. Už to jednou zkusil a zjistil, že El Castillo hlídá La Duchesa, děsivá paní celá v černém a s vlasy vyčesanými vysoko nahoru. Když ji Jamie poprosil, zda by nemohl jít dovnitř, La Duchesa se na něj podívala shůry a řekla: „Nepustím dovnitř nikoho, kdo nezná španělská nepravdivá slovesa!“ Nic jiného nikdy ani neřekla.

Jamie se zeptal Táty, co jsou to ta španělská nepravdivá slovesa — dělalo mu problémy to jenom vyslovit — a Táta řekl: „Jednou se je naučíš a pak tě La Duchesa k sobě do zámku pustí. Ale teď jsi na španělštinu ještě moc malý.“

To Jamiemu ani nevadilo. I když nechodil do El Castillo, pořád ještě se dala dělat spousta věcí. A navíc se pořád zničehonic objevovala nová a nová místa, jako byla třeba země Vrtílků, a v nich byla řada věcí na objevování.

Obloha už změnila barvu z oranžové na modrou. Nadýchané bílé obláčky pluly nad dvoupatrovým dřevěným domečkem.

Pan Číman, který seděl na hřebeni střechy, nadšeně zavýskl a ladně jim vyrazil vzduchem naproti.

„Jamie je doma!“ volal vesele. „Jamie je doma a přivedl i svou překrásnou sestřičku!“

Pan Číman měl tvar kosočtverce jako papírový drak, v horním rohu měl hlavu, po stranách ruce a dole legrační nožičky do O. A celý byl jasně červený. Navíc uměl létat jako drak a když letěl Jamieho a ostatní přivítat, metal ve vzduchu jeden přemet za druhým.

Becky se podívala nahoru na pana Čímana a vesele se rozesmála. „Jamie,“ řekla, „ty žiješ na nejlepším místě na světě!“

V noci, když Jamie ležel se svou plyšovou žirafou v posteli, se vždycky snesla z Měsíce na Zem na bledém paprsku Selena a sedla si na postel vedle něj. Byla to taková bledá paní, trochu průsvitná, a na čele měla stříbrný půlměsíc.

Chladivou rukou Jamieho hladila po čele a zpívala mu tak dlouho, dokud mu neztěžkla víčka a on nezačal dřímat.

„Ptáčkové schovali hlavičky
všude je klid, nic se nemůže stát
snesla se noc na svět celičký
a malý Jamie jde spát.“

Pokaždé, když se Jamie v noci vzbudil, u něj byla Selena a uklidnila ho. Jamie byl rád, že ho Selena v noci hlídá, protože se mu ještě občas vracely škaradé sny o tom, jak je v nemocnici. Když se mu tyhle ošklivé sny zdály, vždycky s ním byla ona a hladila ho, aby se nebál, a zpívala mu, dokud zase neusnul.

A dlouho potom ty noční můry zase přešly.

Princezna Džigunda vodila Jamieho do školy. Byla velká, ještě větší než Táta, a měla rozcuchané vlasy a velké bosé nohy a korunu, která jí ne a ne držet pořádně rovně na hlavě. Byla moc hodná a na tváři měla pořád takový truchlivý

výraz, který byl ošklivý a roztomilý zároveň. Když se princezna Džigunda cestou do školy šourala vedle Jamieho, pořád naříkala, jak ji bolí nohy a jak je obrovská a jak se nikomu nelíbí a jak si ji nikdo nevezme.

„Já si vás vezmu, až vyrostu,“ řekl jí jednou Jamie, aby ji utěšil, a jí se laskavá tvář rozžářila radostí.

Ve škole měl Jamie na každý předmět někoho jiného. Paní učitelka Víklavá ho v malé škole z červených cihel učila abecedu. Trenér Žabák — který byl doopravdy žabák — ho měl na tělocvik, kde Jamie závodil v běhu a ve skoku a v hodu s různými lidmi a zvířátky. Pan McGillicuddy, příjemný tlustý pán s kníry, který chodil v obrovských červených dupačkách s rozepínáním vzadu, mu ukazoval svůj kouzelný glóbus. Když se Jamie dotkl prstem kteréhokoliv místa na glóbu, ozvaly se fanfáry a on rázem viděl, co se na daném místě děje, a pan McGillicuddy ho tam vzal na výlet a ukazoval mu různé zajímavé věci. Budovy, sochy, obrazy, parky nebo lidi. „Tohle je Aljaška,“ říkal. „Umíš říct Aljaška?“ „Aljaška,“ opakoval po něm Jamie a dával si přitom pozor, aby neznámé slovo správně vyslovil. Pan McGillicuddy se usmál, přikývl a zářil radostí.

Když to Jamieu šlo, mohl zůstat u Vrtílků, v ZOO, s panem Chlupáčem nebo v Pandalandu déle než obvykle. Dokud se neozval zvonek a on nemusel jít domů.

Jamie mu to šlo skoro každý den.

Když ho princezna Džigunda přivedla ze školy domů, sletěl ze střechy pan Číman, aby ho přivítal, a řekl mu, že už na něj jeho rodina čeká. A potom mu začali mávat z oken Mámá a Táta a Becky a on se rozběhl za nimi.

Jednou, to byl zrovna v obývacím pokoji a vykládal ostatním o svém posledním výletě po kouzelném glóbu, začal nadšeně poskakovat kolem nich a mával přitom rukama jako Vrtílek, když vtom si najednou všiml, že ho nikdo neposlouchá. Mámá, Táta i Becky zírali někam jinam a pozorný, zaujatý výraz jim zkameněl na tvářích.

Jamie ucítil, jak ho zamrazilo v zátylku.

„Mami?“ řekl. „Tati?“ Mámá a Táta nereagovali. V obličeji se jim nic ani nepohnulo. Táta měl tvář podivně rozmazanou, jako by mu ji někdo zastavil uprostřed pohybu.

„Tati?“ Jamie k němu přistoupil blíž a zkusil ho zatahat za rukáv. Ten byl tvrdý, jako by byl z mramoru, a Jamie ho nemohl prsty vůbec zmáčknout. Srdce se mu sevřelo hrůzou.

„Tati?“ vykřikl Jamie. Zkusil zatahat silněji. „Tati! Probuď se!“ Táta nijak nereagoval. Jamie se rozběhl k Mámě a zatahal ji za ruku. „Mami! Mami!“ Měla ruku jako socha. Ani se nepohnula, ať tahal Jamie sebevíc.

„Pomoc!“ vykřikl Jamie. „Pane Čímane! Pane Chlupáči! Udělejte s maminkou něco!“ Po tvářích se mu koulely slzy a on pobíhal mezi Becky, Mámou a Tátou a cloumal s nimi, objímal je kolem nehybných nohou a snažil se s nimi pohnout. Vyběhl ven, ale nikde se nic nehýbalo. Ani vítr nefoukal. Pan Číman seděl nahoře na střeše, na tváři měl široký úsměv jako vždycky, ale byl zkamenělý stejně jako ostatní a na Jamieho volání nijak nereagoval.

Hrůza zahнала Jamieho zpátky do domu. Tohle bylo ještě horší než cokoli, co se mu stalo v nemocnici, ještě horší než všechna ta bolest. Jamie vběhl do obývacího pokoje, kde stála jeho rodina, nehybná jako sousoší, a vzápětí zděšeně ucouvl. V místnosti byl někdo cizí — nebo spíš kousky někoho cizího, dvě ruce v černých rukavicích se zvláštními stříbrnými obvody na svrchní straně a strašidelný zářící obličej, přes který se jako čára táhly podivné tmavé brýle.

„Jo, odešel interface,“ ohlásil neznámý jakoby někomu, koho Jamie neviděl.

Jamie zaječel. Schoval se do bezpečí za Mámínu nohu.

„A sakra,“ řekl neznámý. „To děcko furt ještě jede.“ Začal pohybovat rukama, jako by se ve vzduchu něčeho dotýkal. Jamie byl přesvědčený, že chystá nějaký strašlivý útok, nějaké kouzlo, po kterém měl zkamenět. Pokusil se utéct, zakopl o nohu Becky a tvrdě dopadl na zem, tak se plazil po všech čtyřech pryč, klouzající koberec v předsíni se mu shrnoval pod rukama a v uších mu zněl jeho vlastní křik. . .

. . . S výkřikem se posadil na posteli. Cítil na kůži noční chlad. Ucítil na čele Seleninu ruku a s vyjeknutím ucukl.

„Copak, stalo se něco?“ ozval se klidný Selenin hlas. „Něco špatného se ti zdálo?“ Pod zářícím pŕlměsícem, který měla na čele, Jamie spatřil v jejích očích ustaraný výraz.

„Kde jsou Mámá s Tátou?“ vyjekl Jamie.

„Ti jsou v pořádku,“ řekla Selená. „Spí u sebe v pokoji. Něco se ti zdálo?“

Jamie odhodil přikrývku a vyskočil z postele. Utíkal předsíni a do bosých chodidel ho studily parkety. Selená se starostlivě vznášela za ním. Otevřel prudce dveře do ložnice rodičů, rozsvítil a vykřikl, protože je uviděl zachumlané do přikrývek. Vrhł se k matce, a když otevřela oči a podívala se na něj, vzlykl úlevou.

„Stalo se něco?“ zeptala se Mámá. „Něco se ti zdálo?“

„Ne!“ vykřikl Jamie. Snažil se to vysvětlit, ale i jemu bylo jasné, že to, co říká, nedává smysl. Táta zvedl hlavu z polštáře, s vážným výrazem se na Jamieho podíval a pak mu prohrábl rukou vlasy.

„To vypadá na pořádně ošklivej sen, kamaráde,“ řekl. „Tak pojď, půjdeme zase do postele.“

„Ne!“ schoval Jamie obličej matce pod bradu. „Já nechci zpátky do postele!“

„Tak dobře, Jamie,“ řekla Mámá. Poplácala Jamieho po zádech. „Můžeš tady spát s námi. Ale jenom dneska, ano?“

„Když já chci zůstat tady,“ vzlykl Jamie.

Vlezl si pod přikrývku mezi Mámou a Tátu. Oba dva mu dali pusy a Táta zhasl světlo. „Jen klidně spi, kamaráde,“ řekl. „A ničeho se neboj. Teď už se ti budou zdát jen samý hezký věci.“

Selená, která slabě zářila ve tmě, se tiše usadila v koutě. „Mám vám zazpívat?“ zeptala se.

„Ano, Seleno,“ řekl Táta. „Zazpívej nám, prosím tě.“

Selená začala zpívat.

„Ptáčekové schovali hlavičky
všude je klid, nic se nemůže stát
snesla se noc na svět celičky

a malý Jamie jde spát.“

Jenže Jamie nespál. Ani navzdory zpěvu, temné noci, pravidelnému oddechování rodičů a jejich uklidňujícímu teplu. Věděl, že to sen nebyl. Jeho rodina doopravdy zkameněla.

Někdo nebo něco je proměnilo v sochy. Nejspíš ta odporná hlava a ty dvě ruce. A teď si to jeho rodiče kdoví proč ani nepamatují.

Něco jim brání, aby si to pamatovali.

Jamie třesl oči do tmy. Co když tohle jeho rodiče vůbec nejsou, napadlo ho. Co když jsou jeho rodiče pořád ještě zkameněli a někdo je někam schoval? Co když tihle falešní rodiče jsou nějakí zlí lidé — třeba nějakí únosci nebo ještě něco horšího — a jenom vypadají jako jeho opravdoví rodiče? Co když to jsou nějakí darebáci a teď jen čekají, až usne, a pak se promění v příšery s drápy a zuby a se svítícíma očima a roztrhají ho přímo tady v té posteli...

Jamie mu sevřel srdce strach. V uších mu zněla Selenina píseň. On ale nesmí usnout! Nesmí!

A pak najednou usnul. Nebylo to jako obyčejný spánek — bylo to spíš, jako kdyby ho někdo uspal, jako kdyby mu něco přikázalo usnout. Bylo to jako vlna, která se přes něj převalila, jakási síla, které nebylo možné odolat a která mu zaplavila všechny smysly, celé tělo i vědomí...

Nebudu spát! pomyslel si ještě v duchu a pak už byly jeho myšlenky všechny tytam.

Když se probudil, byl zase zpátky ve své posteli, bylo ráno a za oknem se vznášel pan Číman. „Jamie už je vzhůru!“ prozpěvoval si. „Jamie už je vzhůru a čeká ho další den!“

A potom se do místnosti přihnali rodiče, dali mu oba pusy a odvedli ho dolů na snídani.

Teď, ve dne, když venku poletoval pan Číman a vesele si prozpěvoval, se mu už všechn jeho strach zdál jako hloupost.

Ale občas v noci, když mu u postele zpívala Selena, se zadíval do tmy a zamrazilo ho.

A nikdy na to úplně nezapomněl.

Pár dní nato se u nich objevil don Quijote, vyzábělý muž, který pořád za hlasitého řinčení svého podomácku vyrobeného brnění padal z koně. S oblibou trousil prazvláštní poznámky v Jamieho mateřštině i ve svém vlastním jazyce, z něhož se posléze vyklubala španělština.

„Dokázal byste mě naučit španělská nepravidelná slovesa?“ zeptal se ho Jamie.

„Si, naturalmente“ řekl don Quijote. „Ale budu tě muset naučit kromě toho ze španělštiny ještě spoustu jiných věcí.“ Zatvářil se nesmírně žalostně. „Začneme se slovem corazón. To znamená ‚srdce‘. Mi corazón,“ povzdechl si, „puká láskou k Dulcinei.“

Po několika hodinách s donem Quijotem — které byly samý corazón a samá Dulcinea — si Jamie dodal odvahy, vydal se k El Castillo, kde byla La Duchesa. „Pierdo, sueño, haría, ponto!“ zvolal.

La Duchesa se na Jamieho překvapeně zadívala, sklonila se k němu a na obličeji se jí rozhostil téměř přátelský výraz. „Je vidět, že jsi velice inteligentní hoch,“ řekla.

„Můžeš vstoupit do mého zámku.“

A tak začali don Quijote a La Duchesa střídavě Jamieho učit španělsky. Když mu to šlo, mohl jít do těch částí zámku, kde hráli hudebníci a podupávali tanečníci, kde se na nádvoří konala klání odvážných kastilských rytířů a kde señor Esteban vyprávěl španělsky své příběhy, přičemž pečlivě vybíral jen ta slova, která už Jamie znal.

Jamie si nemohl nevšimnout, že se don Quijote občas chová velice podivně. Jednou, když se byl Jamie podívat u Vrtílků, objevil se don Quijote na koni a mával kolem sebe mečem a hulákal, že Jamieho před těmi skřety, kteří na něj zaútočili, zachrání. Než mu Jamie mohl vysvětlit, že jsou Vrtílci naprosto neškodní, vyrazil don Quijote do útoku.

Vyděšení Vrtílci se zavrtali do země, kde byli v bezpečí, a don Quijote se je snažil zasáhnout mečem tak dlouho, až sletěl z koně. Poté, co sletěl ještě několikrát, musel nakonec jít Jamie na pomoc jemu.

Bylo to svým způsobem smutné a zároveň legrační. Pokaždé, když se tomu později Jamie začal smát, se mu vynořil ve vzpomínkách truchlivý obličej dona Quijota a už mu do smíchu tolik nebylo.

Za nějakou dobu se začala s Jamiem učit i jeho sestra Becky. Začala chodit s ním a s princeznou Džigundou do malé školy, učila se číst a počítat u paní učitelky Víklavé a pak, když ji Jamie a don Quijote patřičně připravili, šla zavolat na La Duchesu nepravidelná slovesa a vymoci si vstup do El Castillo.

Někdy tou dobou se objevil Marcus Tullius Cicero a oba je vzal do nové části světa, která se objevila na jih od země Vrtílků a jmenovala se Forum Romanum. Jenže Cicero a místní obyvatelé, všichni ti kramáři a politici, učili latinu jinak, než jak učil don Quijote španělštinu. Ten vysvětloval neznámá slovíčka v mateřštině, kdežto oni na sebe prostě mluvili latinsky a čekali, že jim Jamie a Becky porozumí. To se také nakonec skutečně stalo. Španělština jim pomohla. Jamie mu šla latina o něco lépe než Becky, ale on jí to vysvětlil tím, že je starší.

Byla to Becky, kdo se začal zajímat o problém princezny Džigundy. „Měla by si najít někoho, koho by mohla mít ráda,“ řekla.

„Vždyť má přece ráda nás,“ opáčil Jamie.

„Ty jsi trdlo,“ řekla Becky. „Ona přece chce někoho, s kým by mohla chodit.“

„Chodí přeci se mnou,“ nedal se odbýt Jamie.

Becky už vypadala, že jí dochází trpělivost. „A kromě toho,“ řekla, „to je hádanka. Přesně jako La Duchesa a ta její slovesa.“

To sice Jamieho nikdy nenapadlo, ale teď, když to Becky nadhodila, se to zdálo být úplně jasné. Všude kolem bylo plno hádanek, které pořád řešili, a samota princezny Džigundy, když se na to teď podíval, byla rozhodně jednou z nich. Tak začali princezně Džigundě někoho hledat. Strávili tím několik dní a probrali a zamítli několik kandidátů. Nikoho sice nenašli, ale jednou navštívili Circus Maximus, protože se tam konaly závody vozů. Byly to úplně první závody, protože

se Circus objevil teprve nedávno, a všude byly davy nedočkavých lidí.

Závodníci se řadili se svými vozy na startovní čáře a jejich jména se nesla k divákům. Ozvaly se trubky, závodníci začali bičovat koně a vozy vyrazily kupředu. Jamie uchváceně sledoval, jak objíždějí první kolo, a pak překvapeně vykřikl, protože spatřil dona Quijota, který se hnál na závodní dráhu s křikem, že tu tlupu démonů, kteří se chystají zničit celou zemi, zadrží, a pak se postavil blížícím se vozům přímo do cesty. Jamie křičel spolu s davem, ať don uhne, než ho někdo přejede.

Naštěstí měl Quijotův kůň víc rozumu než don, takže když kostnaté zvíře uvidělo blížící se vozy, začalo vyházet a svého jezdce shodilo. Jeden vůz sice přejel přímo přes nebohého Quijota a ozvalo se hrozivé zařinčení, ale když se vůz vzdálil, Quijote se zase posadil, zjevně nezraněn, Jeho brnění ho zachránilo.

Jamie vyskočil ze svého místa a už se chtěl rozběhnout k donu Quijotovi, aby mu pomohl, ale Becky ho chytila za ruku. „Počkej,“ řekla, „o toho se už někdo postará, ale mě něco napadlo.“

Vysvětlila Jamiemu, že by byl don Quijote pro princeznu Džigundu jako stvořený.

„Ale vždyť on přeci miluje Dulcineu!“

Becky se na něj trpělivě zahleděla. „A viděl už tu Dulcineu někdy někdo? My prostě jenom musíme přesvědčit dona Quijota, že princezna Džigunda je Dulcinea.“

Po skončení závodů zjistili, že byl don Quijote zatčen a odvezen do Lautumiae, což bylo římské vězení. Nesměli se na vězně jít ani podívat, tak šli hledat Cicerona, který byl právník a dokázal dostat Quijota z Lautumiae ven výměnou za slib, že už don Quijote do Říma nikdy nevzkročí.

„Z hloubi duše lituji toho, že kvůli svému trestu nebudu moci rozprášit ty demony,“ řekl Quijote poté, co opustil Řím.

„Na to teď nemyslete,“ řekla Becky. „My jsme vám chtěli říct, že jsme našli Dulcineu.“

Starý muž radostně vytřeštil oči. Chytil se za srdce, skryté pod brněním. „Mi amor! Kde je? Musím za ní hned běžet!“

„Ještě ne,“ řekla Becky. „Měl byste vědět, že se změnila. Už nevypadá tak, jak vypadala kdysi.“

„Má to snad na svědomí nějaký zlý černokněžník?“ zeptal se Quijote.

„No jasně!“ vložil se do debaty Jamie. Už ho nebavilo, že všechno vyřizuje Becky, a chtěl taky přispět se svou troškou do mlýna. „Ten černokněžník byla jenom hlava!“ vykřikl. „Lítající hlava a ještě dvě ruce! Á taky měl tmavý brýle a neměl tělo!“

Otřásl jím strach, když si vzpomněl na děsivou vznášející se hlavu, ale ani vzpomínka na jeho dávnou hrůzu nezadržela slova, která se z něj hrnula o překot ven.

Becky se na něj podivně podívala. „Jo,“ řekla, „to je fakt.“

„A nechal odejít interface!“ vykřikl Jamie, kterému se tato slova vynořila z paměti.

Don Quijote to sice vůbec nevnímal, ale Becky se na Jamieho podívala znovu.

„Ty nejseš tak hloupej, jak vypadáš, Číslo,“ řekla.

„Je mi jedno, jak Dulcinea vypadá,“ prohlásil don Quijote, „miluji jen dobrotu, která sídlí v jejím corazón.“

„Tak je to princezna Džigunda!“ zvolal Jamie a nadsakoval nadšením. „A byla to princezna Džigunda celou dobu!“

A tak, s dětmi v těsném závěsu, se don Quijote s řinčením rozběhl k Jamieho domu, u kterého čekala princezna Džigunda, padl na jedno koleno a začal jí líbat ruku. Princezna tím byla poněkud vyvedená z míry, ale pak jí Becky vysvětlila, že je ve skutečnosti dlouho ztracená Dulcinea, kterou proměnil v obryni zlý černokněžník, i když si na to nejspíš vůbec nevzpomíná, protože to byla také součást kouzla.

Takže zatímco se don a princezna objímali a líbali a začínali svorně cukrovat, obrátila se Becky na Jamieho.

„Co to bylo to, s tou lítající hlavou?“ zeptala se. „Kde jsi na to přišel?“

„Já nevím,“ řekl Jamie. Nechtěl mluvit o tom, jak celá rodina zkameněla, ani o podivné postavě, která se před nimi tehdy vznášela. Nechtěl vzpomínat na to, jak mu všichni tvrdili, že se mu to jenom zdálo.

Nechtěl mluvit o podezření, kterého se už nikdy zcela nezbavil.

„To bylo pěkně divný, Číslo,“ řekla Becky. „Měla jsem z toho husí kůži. Příště mi dej vědět, než o něčem takovém zase začneš.“

„Proč mi pořád říkáš Číslo?“ zeptal se Jamie.

Becky se samolibě zašklebila. „Jen tak,“ řekla.

„Jamie je doma!“ ozval se shůry hlas pana Čimana. Jamie zvedl zrak a spatřil, jak nad nimi pan Číman nadšeně metá kozelce. „Pan Jamie je konečně doma!“

„Tak kam půjdeme?“ zeptal se Jamie.

Ten den už s učením skončili a on a Becky vycházeli z malé červené budovy školy. Becky všechno šlo jako obvykle velice dobře, lépe než jejímu staršímu bráškově, a Jamie cítil, jak v něm pomalu narůstá vztek. Alespoň, že byl ještě pořád lepší v latině a v počítačích.

„Co já vím,“ řekla Becky. „Kam chceš jít ty?“

„Co takhle Pandaland? Mohli by jsme se svézt na řetízkači.“

Becky pokrčila nos. „Těchhle věcí pro malý děti už mám až po krk,“ řekla.

Jamie se na ni podíval. „Ale vždyť ty jsi malá.“

„Tak malá jako ty nejsem, Číslo,“ opáčila Becky.

Jamie na ni zůstal hledět. Tohle trochu přehnala. „Jsi přece moje mladší sestra! Já jsem větší než ty!“

„Ne, to teda nejseš,“ odvětila Becky. Stála před ním a zlostně rozhodila rukama. „Co takhle si už někdy něčeho všimnout?“

Jamie ovládl svůj vztek a podíval se a uviděl, že je Becky doopravdy větší než on. A navíc vypadala i starší. Jeho rozhořčení vystřídal zmatek.

„Jak to, že jsi tak velká?“ zeptal se Jamie.

„Protože rostu. A ty ne. Aspoň teda ne tak rychle.“

„Já tomu nerozumím.“

Becky ohrnula ret. „Tak se zeptej Mámy a Táty. Jen se jich zeptej.“ Na tváři se jí objevil kamenný výraz. „A hlavně nevěř všemu, co ti budou vykládat.“

„Jak to myslíš?“

Becky se na okamžik zatvářila rozlíceně, ale pak se uklidnila. „Koukej,“ řekla, „běž do Pandalandu a užij si to, jo? Stejně mě k tomu nepotřebuješ. Já musím jít a zavolat kamarádům.“

„Jakejm kamarádům?“

Becky se znovu zatvářila dopáleně. „Mejm kamarádům! To je snad fuk, kdo to je!“

„Tak fajn!“ křikl na ni Jamie. „Já se klidně můžu bavit sám!“

Becky se otočila a vydala se k domovu, jen se jí nohy po zelené trávě knitaly. Jamie se za ní chvíli díval, pak se obrátil a vyrazil k Pandalandu.

Dělal všechno, co měl nejradši, svezl se na ruském kole a na řetízkači a koukal na siláka Rizzia a na klauny. Bavil se, ale cítil uvnitř děsivou prázdnotu. Připadal si, jako by se sám sledoval, jako by sám sebe sledoval, jak si hraje a jak se mu každá jízda líbí.

Jako by sledoval, že neroste tak rychle jako jeho mladší sestřička.

Jako by sledoval, jak přemítá, zda se má zeptat rodičů, proč tomu tak je.

Tak nějak tušil, že se mu nebude líbit, co mu řeknou.

Potom už Becky moc často nevidal. Byli spolu ve škole a pak se Becky pokaždé zamkla u sebe v pokoji a povídala si po telefonu s kamarády.

Jenže Becky u sebe v pokoji telefon vůbec neměla. Jamie se tam jednou díval, když tam nebyla.

Po nějaké době s ním Becky přestala chodit i do školy. Předstihla ho už ve všem kromě latiny a Jamie už jí pomalu přestával stačit.

Potom už Becky nevidal skoro vůbec. Zato když ji viděl, tak si všimal, jak roste rychle stále dál. Najednou se oblékala jinak a také se jinak česala. Začala se malovat.

Už ani nevěděl, jestli ji má pořád rád nebo ne.

Jamie měl narozeniny. Bylo mu jedenáct let a Máma a Táta a Becky to přišli oslavit. Don Quijote a princezna Džigunda mu zpívali pod oknem a La Duchesa jim k tomu hrála na španělku. Jamie dostal veliký dort s jedenácti svíčkami. Máma mu dala mapu hvězdné oblohy. Když se nějaké hvězdy dotkl, ozval se hlas, který mu o ní začal povídat, a objevily se čáry ukazující, do kterého souhvězdí daná hvězda patří. Táta dal Jamiemu auto, zmenšený Mercedes, ve kterém mohl všude jezdit a s kterým mohl i do Cirku, když tam zrovna nebyly závody. Sestra mu dala lampu, která promítala na stěny a na strop různé pohyblivé obrazce, když se všechna ostatní světla zhasla. „Až si to rozsvítíš, tak si k tomu pusť nějakou muziku,“ řekla.

„Díky, Becky,“ řekl Jamie.

„Becco,“ řekla ona. „Teď už se jmenuju Becca. Zkus si to zapamatovat.“

„Fajn,“ řekl Jamie. „Becco.“

Becky — Becca — se podívala na Mámu. „Já bych si tak dala cigaretu,“ řekla. „Můžu, ehm, na chvilku ven?“

Máma na chvilku zaváhala, ale Táta se zatvářil neoblomně. „Becco,“ řekl, „Jamie má dneska narozeniny. Sešli jsme se tady všichni, abysme to oslavili. Tak co si takhle dát dort a pěkně si to užít?“

„Vždyť to ani není opravdovej dort,“ řekla Becca. „Ani to nechutná jako opravdovej dort.“

„Ale je to dobrej dort,“ vedl Táta dál svou. „Co takhle promluvit si o tom někdy jindy? Teď bysme se mohli věnovat Jamiemu.“

Becca se zvedla od stolu. „Myslíš jako Číslu?“ řekla. „Proč bysme se měli věnovat Jamiemu? Vždyť to ani není opravdickej člověk!“ Uhodila se do prsou. „Ale já jsem opravdickej člověk! Proč se nikdy nikdo nevěnuje mně?“

To už ale Táta stál a křičel na ni a Máma se zase snažila všechny utiшит a Becca křičela na tátu a najednou se jí na tváři objevil odhodlaný výraz a ona prostě zmizela — zčistajasna byla pryč, nezbylo po ní vůbec nic.

Jamie se rozplakal. Máma také. Táta chodil sem a tam a nadával a pak řekl: „Jdu pro ni.“ Jamie se lekl, že Táta zmizí jako Becca, a vystrašeně zakňučel, ale Táta nezmizel, jen vyšel z jídelny a bouchl za sebou dveřmi.

Máma si posadila Jamieho na klín a objala ho. „Neboj, Jamie,“ řekla, „Becky to jenom udělala, aby tě pozlobila.“

„Co se stalo?“ zeptal se Jamie.

„S tím si nelam hlavu,“ pohladila ho Máma po vlasech. „Becky tě jenom zlobí.“

„Když ona pořád roste,“ řekl Jamie. „Pořád roste rychlejc než já a já nevím proč.“

„Počkej, až přijde Táta,“ řekla Máma, „pak si o tom popovídáme.“

Jenže Táta se vrátil bez Becky a na nějaké povídání rozhodně neměl náladu. „Ale my si to pěkně užijeme,“ zabručel a vzal nůž, aby nakrájel dort.

Jamie si připadal, jako by žvýkal popel. Když se v jídelně objevil don, princezna Džigunda, pan Číman a silák Rizzio a začali zpívat „Mnoho štěstí, zdraví“, tak se Jamie málem rozplakal.

Potom odjel ve svém novém autě do Cirku Maximu a jezdil po dlouhé, oválné dráze nejrychleji, jak to jenom šlo. Ono vlastně to auto příliš rychle nejezdilo. Tribuny po obou stranách byly prázdné a modré nebe nad ním jakbysmet.

Třeba to je hádanka, napadlo ho, jako to trápení princezny Džigundy. Třeba by stačilo jenom najít to správné řešení a všechno by zase bylo v pořádku.

Ale co se mě tady kdo snaží naučit? přemítal v duchu.

Mohl však jen jezdit pořád dokola po prázdné závodní dráze.

„Hej, Číslo. Prober se.“

Jamie se probudil a tlumeně vyjekl leknutím. Celý pokoj se kolem něj otáčel. Zamrkal a pak mu došlo, že jsou to barevná světla z lampy, kterou dostal k narozeninám od Beccy.

Becca seděla u něj v ložnici na židli, v ruce cigaretu. Nohy v okovaných botách, které poslední dobou nosila, měla na posteli.

„Ty nespíš, Jamie?“ To byl hlas Seleny. „Chceš, abych ti zazpívala ukolébavku?“

„Ty běž do prdele, Seleno,“ řekla Becca. „Ztrať se odsud. Vystřel.“

Selena se na Beccu zachmuřeně podívala a pak vycouvala oknem ven a odpílula na měsíčním paprsku zpátky na oblohu. Jamie se za ní díval a připadlo mu, že s ní mizí i něco z něho samotného, něco, co už nikdy neuvidí.

„Selena i ti ostatní musí udělat skoro všechno, co jim řekneš,“ řekla mu Becca. „Jenže to by ti samozřejmě Máma s Tátou nikdy neřekli.“

Jamie se na Beccu podíval. „Co to všechno má znamenat?“ zeptal se. „Kam jsi dneska zmizela?“

Becca plula po tváři barevná světla. „Fakt mě mrzí, jestli jsem ti zkazila narožky, Číslo. Jen už jsem měla všeho toho lhaní plný zuby, chápeš? Kdyby naši věděli, že tady teď jsem a povídám si s tebou, tak mě zabijou.“ Becca potáhla z cigarety, na jednu, dvě vteřiny zadržela dech a pak vydechla. Jamie neviděl ani necítil žádný kouř.

„Normálně, víš, co po mně chtěli?“ řekla. „Abych byla pořád za malou holku, abych jako nevypadala starší než ty, a abych s tebou tvrdla v tý pitomý škole sedm hodin denně.“ Zavrtěla hlavou. „Já, že ne. Řvali na mě furt pryč, ale já bych na to prostě neměla žaludek.“

„Já tomu nerozumím.“

Becca odklepala z cigarety neviditelný popel a dlouze se na Jamieho zadívala. Potom si povzddechla.

„Vzpomínáš si, jak jsi byl v tý nemocnici?“ zeptala se.

Jamie přikývl. „Bylo to mnou tehdy dost špatný.“

„Já jsem tehdy byla ještě malá, takže si to moc nepamatuju,“ řekla Becca. „Ale šlo o to —“ Povzddechla si znovu. „Šlo o to, že se to s tebou nijak nelepšilo. Tak se naši rozhodli —“ Zavrtěla hlavou. „Táta využil postavení, co měl na Univerzitě, a taky toho, že jim předtím dal hodně peněz. Oni tam dělali na výzkumu umělé inteligence a na neurologii zkoušeli modelovat mozkový procesy a potřebovali někoho na zkoušku, tak — No prostě, teď mají nějaký vzorky tvý tkáně a až rozjedou klonování, tak tě zase šoupnou zpátky —“ Uviděla, jak se na ni Jamie dívá, a zavrtěla hlavou. „Hele, já to vezmu zkrátka, jo?“

Sundala nohy z postele a naklonila se blíž k Jamiemu. Když uviděl její výraz, přeběhl mu mráz po zádech. „Udělali z tebe kopii. Elektronickou kopii. Naskenovali tvůj mozek, udělali v počítači jeho holografické model a umístili ho do virtuálního prostředí a —“ Zase se posadila a dala si sluka. „No, a tak jseš tady,“ řekla.

Jamie na ni hleděl. „Když já tomu nerozumím.“

Becca se zaleskla v očích barevná světla. „Jseš v počítači, chápeš to? A jseš program. To víš, co je, ne? A ten program funguje jako tvoje vědomí. Don Quijote a princezna Džigunda jsou taky programy. A paní Viklová ve škole je většinou program, ale když naši chtějí, aby ses naučil něco fakt složitýho, tak to je někdo z Univerzity.“

Jamie si připadal, jako by ho někdo uvnitř vydílal, jako by měl mezi žebry jen prázdno. „Takže já vlastně neexistuju?“ zeptal se. „Já nejsem člověk?“

„Ale co tě nemá,“ řekla Becca. „To víš, že existuješ. Naši tě chovají jako oko v hlavě.“ V hlase jí zazněla hořkost.

„Programy přece existují,“ řekla, „a ten tvůj, to byla naprostá bomba, úplně ta nejvymakanější věc. A ten počítač, co v něm jseš, ten taky existuje — teď jsem na něj napojená, dole v obýváku — musíme mít na sobě takový obleky se senzory a helmu se snímačem a tak. Do hajzlu, fakt doufám, že naši neslyší, jak tady s tebou vykecávám.“

„Ale co —“ Jamie ztěžka polkl. Jak mohl vlastně polykat, když byl jen poslušnost příkazů? „Co se stalo se mnou? S tím, co jsem byl původně?“

Becca se zatvářila chladně. „No,“ řekla, „měls rakovinu. Umřels.“

„Aha.“ Prázdnostou v jeho nitru se prohnal vítr.

„Zase tě dají zpátky. Hned, jak se rozjede to klonování — ale ten počítač, co v něm jseš, patří vládě a vláda teďka to klonování teďka drží docela zkrátka —“ Zavrtěla hlavou. „Hele, Číslo,“ řekla, „tyhle věci bys fakt měl vědět, chápeš?“

„Chápu.“ Jamiemu bylo do breku. Jenže brečí přece jenom opravdoví lidi, napadlo ho, a on opravdový není. Je jenom jako.

„Ten program, co řídí tohle virtuální prostředí, je hrozně velkej, víš, a ty jsi taky dost velkej a ten počítač patří Univerzitě, tak se na něm dělá plno výzkumů a hodně jich má větší prioritu než ty. Takže vlastně nejedeš v reálném čase — proto rostu rychleji než ty. A rodiče —“ Obrátila oči v sloup. „Ti to nijak zvlášť neusnadňují, s tím, jak se pořád snaží vést normální rodinný život.“

Potáhla z cigarety a pak ji zamáčkla na něčem, co nebylo vidět. „Oni chtějí, abysme byli normální rodina, víš? Takže spolu každý den všichni pohromadě snídáme a večeříme a večer chodíme do ZOO nebo do Pandalandu nebo tak. Jenže ta večeře, co jíme s tebou, je akorát virtuální, vůbec nijak nechutná — peníze došly ještě předtím, než naši stačili tuhle část interface zařídit — a tak se nacpem hamburgera, než se napojíme na tebe, a pak si dáme večeři úplně znovu zase s tebou... Už to trochu chápeš? Prostě Táta chodí do práce a Máma chodí do práce a já chodím do školy a mám kámoše a tak, takže se nemůžeme sejít každé večer. Takže tě naši vypnou, prostě tě normálně zavřou, když nemají čas se na tebe připojit, abysme byli ta ‚správná rodina‘, jak říká Táta, a to znamená, že spoustu hodin, někdy i dní, prostě nejedeš, takže jseš jako mrtvej —“ Zavřela oči. „Promiň,“ řekla. „Takže prostě všichni stárnem mnohem rychleji než ty a to podle mě není spravedlivý. Hlavně proto, že ten počítač na univerzitě jede nejrychleji v noci, protože na něm nedělá tolik lidí, takže ty bys byl jako v normálním čase a všechno by bylo skoro normální, jenže to zase Táta s Máma spí, protože jsou přes den v práci a nemůžou tě nechat běhat po baráku bez dozoru, prokristapána, prej je to nebezpečný nebo co...“

Na chvilku se odmlčela a pak sáhla do kapsy u košile pro další cigaretu. „Hele,“ řekla, „já už radši vypadnu, než přijdou na to, že tady s tebou mluvím. A odříznou mi přístup nebo tak něco.“ Postavila se a smetla si cosi z kalhot. „Ale našim o tomhle všem radši moc neříkej. Jinak by tě mohli taky vymazat a spustit nějakou záložní kopii, co ví úplně kulový. Jasný?“

A zmizela stejně jako předtím odpoledne.

Jamie seděl na posteli a rukama si objímal kolena. Cítil, jak mu ve tmě tlouče srdce. Jak může mít program srdce? řekl si v duchu.

Rozbřesk pomalu zahnal noc na ústup a pak se objevil pan Číman, líně se převaloval ve vzduchu a poťouchle strkal červený obličejík do okna.

„Jamie už je vzhůru!“ řekl. „Jamie už je vzhůru a čeká ho další den!“

„Běž do prdele,“ řekl Jamie a zabořil obličej do peřiny.

Jamie poprosil, zda by se nemohl učit víc o počítačích a o programování. Napadlo ho, že by mu to možná mohlo pomoci, že by mohl celé téhle záhadě přijít na kloub. Jeho rodiče souhlasili a měli radost, že se o něco zajímá.

Po několika týdnech se odstěhoval do El Castillo. Nikomu neřekl, že odchází, jen si vzal do auta pár svých věcí, odvezl si je do věže a tam je hodil na postel, kterou tam našel. Jeho Máma ho tam našla, když nepřišel domů na večeři.

„Už je večeře, Jamie,“ řekla. „Ty jsi neslyšel zvonek?“

„Já teď budu chvilku bydlet tady,“ odpověděl Jamie.

„Budeš mít hlad, když nepůjdeš domů na večeři.“

„Já jíst nepotřebuju,“ řekl Jamie.

Jeho Máma se na něj vesele usmála. „Potřebuješ jíst, jestli chceš stačit Vrtilkům,“ řekla.

Jamie se na ni podíval. „Tyhle věci pro mrňata už mě nezajímají,“ řekl.

Když se jeho matka konečně otočila a odešla, uvědomil si Jamie, že se pohybovala jako nějaká stará paní.

Na hlad, který měl naprogramován, si za nějakou dobu zvykl. Měl ho sice pořád, pořád si ho uvědomoval, ale za chvíli ho dokázal ignorovat.

Potřebu spát ale jen tak ignorovat nedokázal. Ta byla součástí programu a ať dělal, co dělal, stejně jí musel nakonec podlehnout.

Přišel na to, že může v zámku každému rozkazovat, a bavil se tím, že je nutil stát v různých trapných pozicích, stát na hlavě a zpívat nebo ze sebe celé dlouhé hodiny stavět pyramidy.

Občas je nechal, ať se spolu perou, ale to jim moc nešlo.

Paní učitelku Viklavou však k ničemu donutit nedokázal, a stejně tak ani nikoho, kdo ho měl něco učit. Když došlo na učení, objevila se princezna Džigunda. Ta ho neposlušala, jen ho pokaždé vzala, odnesla ho do malé červené školy a tam ho posadila na jeho místo.

„Vy jste jenom jako!“ křičel a kopal jí nohama v náruči. „Vy jste jenom jako! A já jsem taky jenom jako!“

Rodiče ho však nutili učit se o světě, který nebyl jenom jako, učit se zeměpis a geologii a dějepis, i když mu to všechno bylo k ničemu.

Poté, co se nechal Jamie několikrát takhle odtáhnout do školy, na něj jednou po vyučování před školou čekal jeho otec.

„Potřebuješ trochu srovnat,“ řekl. „Patříš přece do rodiny. Máš bydlet s námi. Pokud máš vést normální rodinný život, tak přestaneš bydlet v tom zámku.“

„Ne!“ vykřikl Jamie. „Mně se v tom zámku líbí!“

Táta ho chytil za ruku a táhl ho domů. Jamie na něj křičel, že je pendejo a fellator.

„Když budu muset, tak tě potrestám,“ řekl mu otec.

„A jak to uděláš?“ zeptal se Jamie. „Smažeš ten můj soubor? A spustíš nějakou zálohu?“

Jeho otci se na tváři objevil šokovaný výraz a stisk ruky zaťaté do Jamieho ramene polevil. Potom mu obličej zbrunátněl vzteky. „Co tím chceš říct?“ zeptal se. „Kdo ti tohle řekl?“

Jamie se z jeho ochablého sevření vymanil.

„Sám jsem na to přišel,“ řekl. „Nebylo to zase tak těžký. Už nejsem žádný děcko.“

„Já —“ zamrkal jeho otec a pak se zatvářil neoblomně. „Ale domů jdeš tak jako tak.“

Jamie se od něj odtáhl. „Ale já chci nějaký změny!“ řekl. „Nechci bejt pořád vypnutej.“

Táta pevně stiskl rty. „To ti všechno řekla Becky, co?“

Jamieho něco napadlo. „Pan Číman to byl! Má v programech chybu! Odpovídá mi na všechno, na co se ho zeptám!“

Otec Jamieho znejistěl. Natáhl k němu ruku. „Pojď, půjdeme domů,“ řekl. „Musím si to rozmyslet.“

Jamie zaváhal. „Ale nemaž mě,“ řekl. „Nespustíš žádnou zálohu. Prosím. Nechci umřít dvakrát.“

Táta se zatvářil o něco vlídněji. „Nesmažu.“

„Já chci vyrůst,“ řekl Jamie. „Já nechci bejt pořád jen malej kluk.“

Táta k němu znovu natáhl ruku. Jamie chvilku přemýšlel a pak se ho chytil. Šli zelenou trávou k bílému domku na kopci.

„Jamie je doma!“ Pan Číman se vznášel nad nimi a dělal ve vzduchu přemety. „Jamie je konečně doma!“

Když Jamie uviděl jeho tupý škleb, zmocnil se ho vztek. Ukázal před sebe na zem.

„Semka sebou praskni!“ přikázal mu. „Hned teď!“

Pan Číman se s komicky zděšeným výrazem vrhl střemhlav dolů a zřítíl se na zem, kde si Jamie na jeho potlučené tělo ukazoval a smál se.

„Jamie je konečně doma!“ řekl pan Číman.

Hned, jak to bylo možné, přiměl Jamie programátora na Univerzitě, aby mu vyrobil program na létání, jako používal pan

Číman. Vrhla se střemhlav dolů, stoupal vzhůru, proháněl se oblohou jako Superman, kličkoval mezi věžemi El Castillo a proháněl se nad nechápavými obličejí, které se k němu obracely ve Foru. Zdálo se však, že se nemůže pohybovat tak rychle, jak by chtěl. Když začal zrychlovat, celá krajina pod ním se pokaždé na vteřinu nebo na dvě zastavila a pak poskočila kupředu. Software ji nestačil generovat tak rychle, jak se pohyboval on. Bylo to zvláštní, protože po celou dobu cítil, jak se mu do tváře opírá vítr. Takže proto to moje auto nemohlo jezdit moc rychle, napadlo ho. Tak se rozhodl, že vyletí někam hrozně vysoko. Obrátil se tvář k modrému nebi a vyrazil přímo vzhůru. Svět se pod ním zmenšoval. Viděl zámek, kopce Vrtílků. Forum plné lidí i dráhu v Cirku Maximu. Všechno to vypadalo jako zelený talíř s rozmazaným, zamlženým obzorem, nad kterým začínala obloha. A přímo uprostřed byl malý dvoupatrový domeček, ve kterém vyrostl. Ležel pod ním, jako by byl zavřený ve skleněném těžítku, kde by sněžilo, pokud by s ním někdo zatřásl. Po nějaké době přestal stoupat. Sice pořád cítil vítr, jak fouká shora proti němu, ale svět pod ním už se dál nezmenšoval. Zkusil ještě zrychlit. Vítr proti němu fičel, ale on se nehýbal z místa. Dorazil na hranice svého světa. Výš už se dostat nemohl. Jamie se rozletěl na kraj světa, až na obzor. Ať však svůj program štvál sebevíc, jeho svět nikdy nezmizel úplně. Byl zavřený ve skleněném těžítku, ze kterého se nešlo dostat ven.

Jamie uviděl Beccu až za celkem dlouhou dobu. Dostala se bludištěm pod El Castillo až do jeho trůnního sálu a Jamie se pomalu zhmotnil na svém trůnu z lebek. Nevypadala, že by ji to nějak překvapilo.

„Koukám, že to tady máš trochu jako Temný pán,“ řekla.

„Aspoň nějak zabiju čas,“ opáčil Jamie.

„A co všechny ty jámy a kůly a dráty přes cestu?“

„To jsou pasti.“

„Trvalo mi celou věčnost, než jsem se sem dostala, Číslo. Pořád mě to vyhazovalo.“

Jamie se usmál. „O to taky šlo.“

„Vrtílci jako zbraně.“ Pokývala hlavou. „To bylo dobrý. Napoprvé mě to provrtalo skrz.“

„Když už tady musím trčet,“ řekl Jamie, „tak jsem si říkal, že bych to tady mohl vzít trochu do ruky. Pár studentů programování na Univerzitě mi pomohlo udělat nějaký super efekty.“

Trůnním sálem se rozlehly výkřiky. Z propastí zejících za ním vyšlehl oheň. Plameny ozářily postavu Marka Tullia Cicerona, který nad nimi visel přibitý na kříži.

„O tempora, o mores!“ zasténal Cicero.

Becca přikývla. „Pěkný,“ řekla. „Ne tak úplně můj vkus, ale pěkný.“

„Vzhledem k tomu, že se odsud nemůžu dostat,“ řekl Jamie, „chci taky rozhodovat o tom, kdo sem může a kdo ne. Takže si každé bud počká, než s ním budu chtít mluvit, nebo může zkusit štěstí na těch pastích.“

„Hm. Vypadá to, že to tady máš v pohodě.“

Jamie pokrčil rameny. Vyšlehl plameny. „Už mě to začíná nudit. Třeba to tady taky všechno smážnu a postavím si něco jinýho. Ani ti nefeknu, kolik jsem už vyhrál bitev, kolik jsem zničil království. V téhle realitě i v jiných. Po nějaké době ti to přijde všechno stejný.“ Podíval se na ni. „Vyrosla jsi.“

„Ty taky.“

„Když už se konečně hlava rodiny rozhodla, že mě vyrůst nechá?“ usmál se. „Pořád se občas scházíme na večeri v tom starém baráku. Jako normální rodina, jak říká Táta. I když se tam občas objevím jako vlkodlak nebo obr nebo tak něco.“

„To mně říkali.“

„Výhoda toho, že jsi software, je, že můžeš vypadat, jak chceš. Jenže to je i nevýhoda, protože já se ve skutečnosti změnit nemůžu. Pořád jsem to jenom. . . já. Můžu si jako převlek vzít nějaký jinej program, ale uvnitř jsem pořád ten stejný a ještě pořád neumím tak dobře programovat, abych do toho vrtal. Zatím.“ Jamie seskočil z trůnu a nervózně sestru obešel. „Takže co tě přivádí do těchto starých končin?“ zeptal se. „Staroušci říkali, že jsi byla na návštěvě u tety Maddy na vesnici.“

„Tím chtěli říct, že mě tam vyhnali. Nechala jsem se zbouchnout a po potratu mě poslali k Maddy. Měla na mě dávat pozor, akorát že to nedělala.“ Sebrala si neviditelné smítko ze svetr. „Takže jsem zpátky.“ Podívala se na něj. „Hodně jsem toho přeskočila, ale říkala jsem si, že by tě to stejně nezajímalo.“

„Má to co dělat se sexem?“ zeptal se Jamie. „Sex by mě docela zajímal, i když to nemůžu dělat a naši mně to beztak nedovolí.“

„Nedovolí?“

„Byla by k tomu potřeba spousta nového programového vybavení a tak. Když mi skenovali mozek, tak jsem měl ještě pubertu před sebou, a ten program není vybavený tak, abych byl dospělý se vším všudy, měl tyhle potřeby a tak dál. Tehdy nikoho nenapadlo, aby ze mě nějak udělali dospělýho. A na Univerzitě mi řekli, že moc nevěří tomu, že by jim někdo dal grant na to, aby si mohl nějaký počítačovej program užívat sex.“ Jamie pokrčil rameny. „Asi mně to ani nechybí. Ale zvědavěj trochu jsem, to jo.“

Beče se na tváři objevil překvapený výraz. „Ale vždyť přece existují všechny možný simulace a. . .“

„Ty na mě nezabíráj, protože moje myšlení prostě nedokáže tímhle způsobem vůbec vnímat. Můžu si nějak pohrát s programama, ale to je jako virtuálně stloukat máslo.“ Jamie znovu pokrčil rameny. „Je to je v pohodě. Chci říct, že mi to nijak nechybí. Vždycky můžu vyrazit do centra rozkoší, když budu chtít.“

„To není ono,“ řekla Becca. „Zkusila jsem obojí.“

„Já bych to nepoznal.“

„Klidně ti můžu vykládat o sexu, jestli chceš,“ řekla Becca, „ale kvůli tomu tady nejsem.“

„Takže?“

Becca chvilku mlčela. Pak si jazykem navlhlčila rty. „Asi bych ti to měla říct na rovinu, co?“ řekla. „Máma umírá. Rakovina slinivky.“

Jamie ucítil smutek. Řekl si, že to jsou jenom elektrony, které se přemisťují z jednoho místa na druhé. Ve skutečnosti to není nic. Byl naprogramován tak, aby cítil něco jako smutek, ale to bylo všechno.

„Mně připadá v pohodě,“ řekl, „když ji vidím.“ Jenže to neznamenal vůbec nic: jeho matka si vybírala vzhled podle toho, jak chtěla, aby ji viděl on, stejně jako si vybíral masky — vlkodlaka, obra — on před ní.

A ani v jednom případě na jejich převleku vůbec nezáleželo. Za vlkodlakem byl totiž program, který stejně své parametry nijak změnit nemohl; a za tím druhým byla nevyléčitelná rakovina.

Becca se na něj podívala zpod přivřených víček. „Táta chce, aby se nechala naskenovat a aby šla sem. Abysme mohli být pořád normální rodina i potom, co umře.“

Jamie se zděsil. „Řekni jí, že ne,“ odpověděl. „Řekni jí, že sem nesmí!“

„Podle mě sem ani nechce. Ale Táta si to nedá vymluvit.“

„Vždyť by tady byla navždycky! To by bylo strašný!“

Becca se rozhlédla kolem sebe. „No, tý tvý image Temnýho pána by asi dvakrát nepřidala, to je fakt. Sauronovi taky neběhala po Temný věži máti a nenadávala mu, že se pořád jenom fláká.“

Vyšlehl oheň. Země se otřásla. Ze stropu se jako oštěpy zřítily dolů stalaktity.

„O to nejde,“ řekl Jamie. „Sem by nechtěla, ať bych dělal cokoliv a bydlel, kde chtěl. Protože ať to tady vypadá jakkoliv, furt je to vězení.“ Jamie se podíval na sestru. „A já nechci mít mámu ve vězení.“

Becca se šlehaající plameny zaleskly v očích. „Ale ty můžeš ten svět, ve kterém žiješ, aspoň změnit,“ řekla. „Já nemůžu ani to.“

„Ale vždyť to já přece nemůžu,“ řekl Jamie. „Můžu změnit vzhled, ale nemůžu změnit nic doopravdy. Jsem program a program je artefakt. Jsem technickéj produkt. Jsem jenom simulace, která má simulační senzory a ty můžou reagovat na simulovaný prostředí — můžu komunikovat jenom s ostatníma artefaktama. Nic z toho doopravdy neexistuje. Nevím, jak něco v opravdovém světě vypadá, jaký je to na omak nebo jak to chutná, já vím jenom, co mně ty simulace říkají, jak by to mělo chutnat. A nemůžu na sobě nic změnit, pokud s tím nebudou souhlasit programátoři, a i když na to přistoupí, tak jsem pořád stejně umělej, jako jsem byl předtím. A ten počítač, co v něm jsem, je starej a na houby a za chvilku mě už nikdo ani spouštět nebude a já už nebudu jenom artefakt, budou mě ukazovat někde v muzeu.“

„Ale existují přece ještě jiný umělý inteligence,“ řekla Becca. „Pořád se o nich mluví.“

„Už jsem s nima mluvil. Většinou to není nic zajímavýho — je to jako povídat si se psem nebo možná s hodně inteligentní mikrovlnkou. A taky do nich naskenovali nějaký lidi, ale to byli dospělí a ti, jak se dostali dovnitř, tak chtěli akorát tak pryč. Někteří se z toho úplně zcvokli.“

Becca mu věnovala pokřivený úsměv. „Normálně, já jsem ti kdysi tak strašně záviděla. Žil jsi v tomhle nádherným světě, žádný znečištění, žádný násilí, psi tu nesrali na chodník.“

„Integra mens augustissimaposessio,“ řekl Cicero.

„Ty drž hubu!“ okřikl ho Jamie. „Co ty o tom, kurva, asi tak víš?“

Becca zavrtěla hlavou. „A víš co? Viděla jsem takový ty starý filmy. O tom, jak se z někoho stal počítačovej program a ten za chvilku byl ve všech počítačích na světě a všechno řídil.“

„Jo, tak ty jsem viděl taky. Ha ha. Strašná sranda. Je vidět, co toho lidi vědí o programech.“

„Jo. Je vidět, co toho vědí.“

„Já s Márou promluvim,“ řekl Jamie.

Mámě z očí vytryskly slzy jako hrachy, kutálely se jí asi do poloviny tváře a pak zmizely. Snímače se sice důkladně věnovaly očím a ústům, aby dokázaly věrně přenášet výraz tváře, ale prostor mezi tím pokaždé nesnímaly.

„Mě to mrzí,“ řekla. „Nenapadlo nás, že to dopadne takhle.“

„Možná jste si to mohli trochu víc rozmyslet,“ řekl Jamie.

To není smutek, řekl si znovu. To se jenom přemisťujou elektrony.

„Když tys byl tak nádherný miminko.“ Třásl se jí spodní ret. „Nechtěli jsme o tebe přijít. Říkali nám, že to bude jenom pár let, než budou moct dát ty tvoje vzpomínky do nějakýho klona.“

To všechno už Jamie dávno věděl. Věděl, že se ukázalo, že je načítání vzpomínek mnohem jednodušší než jejich implantace — zjistilo se, že k této implantaci musí dojít, když se mozek ještě vyvíjí. Věděl i to, že potom, co vláda klonování zakázala, jakékoliv testy téměř nepřicházely v úvahu a že tým vědců, který s jeho projektem začal, se už před několika lety rozpadl. Někteří si našli lépe placenou práci, někteří odešli do penze a jiní se zase pustili do vlastních projektů. Že jeho otec už pěkně dlouhou dobu využíval všechny kontakty, co na Univerzitě měl, aby všechno udržel pohromadě. A že dávno získal všechny patenty a práva kromě Jamieho programu, který pořád ještě patřil dílem Univerzitě a dílem jejich rodině.

Slzy se Mámě objevily dole na tváři a stékaly jí dolů po bradě. „Náhodou, točí se kolem toho spousta peněz. Lidé chtějí vychovávat dokonalé děti. Chránit je před špatným vlivem okolí a zajistit, zeje uchrání před násilím.“

„Takže chtějí řídit prostředí, ve kterém ty děti vyrůstají,“ řekl Jamie.

„Ano. A dbát na to, aby byly v bezpečí. A aby nebyly nemocné. A —“

„Přesně jako normální rodinné život,“ dokončil za ni Jamie. „Žádný plínky, žádný zvratky, žádná špinavá práce. Rodiče už se nebudou muset věnovat dítěti, když jsou utahaní. A pak to děcko jen nahrajete do dospělýho těla, strčíte mu do

ruky diplom a vykopnete ho z baráku. A říkáte si nejlepší rodiče pod sluncem.“

„A pak jsou tady ještě věřící...“ navlhčila si Máma rty. „Tvůj Táta s nimi mluvil. Ti zase chtějí vychovávat děti v prostředí, ve kterém by se přesně promítala ta jejich víra. Někde, kde není ani pokušení ani hřích. Ani věda nebo názory, které by odporovaly jejich pohledu na svět...“

„Vždyť Táta přece věřící není,“ namítl Jamie.

„Ale ti lidé mají peníze. Spoustu peněz.“

Máma se natáhla a vzala ho za ruku. Jamiemu bleskly hlavou myšlenky na všechny ty příkazy, díky kterým mohla něco takového udělat, které jim oběma umožňovaly cítit tlak neexistujících svalů na neexistujících svaích.

„Samozřejmě udělám, co budeš chtít,“ řekla. „Já po nesmrtelnosti nepravím tolik jako tvůj otec.“ Zavrtěla hlavou. „Ale nevím, co udělá on, až nadejde jeho chvíle.“

Celý svět byl jen kotouč o průměru sto metrů, zavalený smetištěm: staré římské trosky, chrlice zřícené z hradeb, rozlámáný vůz, rozbitý zvon. Za hranicemi tohoto světa byla černá obloha, naprosto černá, nikde žádné světlé místo nebo hvězda.

Uprostřed tohoto světa stál jakýsi kovový strom s dvěma rozeklanými sukovitými větvemi.

„Čau, Číslo,“ řekla Becca.

Na kovovém stromě se objevila slabá mdlá záře, jako by se tam odrážel krvavě rudý západ slunce.

„Čau, ségra,“ řeklo světlo.

„No,“ pokračovala Becca, „tak jsme sami.“

„Jo, doneslo se mi něco o Tátovým pohřbu. Doufám, že jsem tam nikomu nechyběl.“

„Mně jsi chyběl, Číslo,“ povzdechla si Becca. „Věř tomu nebo ne.“

„To mě mrzí.“

Becca nervózně nakopla jakýsi starý krám, puklici od starého, malého autíčka. Ta se se zazvoněním usadila na novém místě ve smetišti. „Nemohl by ses objevit jako člověk?“ zeptala se. „Líp by se mi s tebou mluvilo.“

„S tím vším už jsem dávno skončil,“ řekl Jamie. „To bych musel vyhrabat moc starých programů. Skrouhnu jsem tenhle svět skoro na nulu. Zbavil jsem se svého těla, tepu svého srdce, doteků.“

„Všeho, co mají lidé,“ poznamenala Becca smutně.

Mdlá červená záře se rozlila po kovovém stromě jako krev. „Všeho kromě spánku a snů. Ukázalo se, že spánek a sny mají hodně společného s tím, jak u lidí funguje paměť. Těch se zbavit nemůžu, musel bych toho ořezat strašně moc.“

Prázdný strom ze sebe vyrazil podivný smích. „Onehda se mi o tobě zdálo. A taky o Ciceronovi. Povídali jsme si latinsky.“

„Já už jsem z latiny všechno zapomněla.“ Becca pohodila hlavou a nuceně se zasmála. „A co takhle pořád děláš?“

„Většinou přese mě někdo prohání data. Univerzita mě používá jako vyhledávač, což mi nevadí, protože přitom aspoň utíká čas. Akorát že zabírám mnohem víc paměti než normální vyhledávač a o tolik zase lepší nejsem. A ty informace, co vyhrabu, se mě vůbec netýkají — všechno je to o skutečném světě. O světě, kterého se nemůžu ani dotknout.“ Barva se z kovového stromu vytratila.

„Většinu času,“ řekl, „jsem čekal, až Táta umře. A teď se to stalo.“

Než Becca promluvila, bylo chvíli ticho. „Ale víš, že se nechal Táta těsně předtím naskenovat.“

„Jo, to jsem věděl.“

„Založil si nějakou nadaci, do které já nepatřím, s těma svejma patentama a programama a tak, a cpal do ní peníze a peníze dalších lidí.“

„Tady ať se radši neukazuje.“

Becca zavrtěla hlavou. „To se taky neukáže. Rozhodně ne bez tvého svolení. Protože teď to tady vedu já. Ty — teda ten tvůj program — do té nadace nepatří. Táta ho nemohl dostat, protože ho pořád ještě měla napůl Univerzita i rodina.“ Následovala krátká odmlka. „A rodina jsem teď já.“

„Takže ty... jsi mě podědila,“ řekl Jamie. V jeho slovech byl slyšet výsměch.

„Přesně,“ přisvědčila Becca. Dřepla si mezi haraburdí a lokty se opřela o kolena.

„Co chceš, abych pro tebe udělala, Číslo? Jak ti to tady můžu nějak zpříjemnit?“

„To se mě ještě nikdy nikdo nezeptal,“ odpověděl Jamie.

Následovala další dlouhá odmlka.

„Skoncuji s tím,“ řekl potom Jamie. „Zavři ten soubor. Smaž ho.“

Becca ztěžka polkla. V očích se jí zaleskly slzy. „Jseš si jistej?“ zeptala se.

„Jo. Jsem si jistej.“

„A co když jednou to klonování zvládnou? Co když z tebe budeme moct udělat...“ Nadechla se. „Člověka?“

„Ne. Už je pozdě. To... už ani nemůžu chtít.“

Becca se postavila. Prohrábla si rukou vlasy. „Kdybys tak mohl poznat mou dceru,“ řekla. „Jmenuje se Christy. Je jako obrázek.“

„Můžeš ji vzít sem,“ řekl Jamie.

Becca zavrtěla hlavou. „Tady by se bála. Jsou jí teprve tři. Vzala bych ji sem, jenom kdyby to tady bylo...“

„Jako dřív,“ dokončil za ni větu Jamie. „Pandaland. Pan Číman. Vrtílci.“

Becca se zmohla na nucený úsměv. „Tehdy to bylo fajn,“ řekla. „Fakt jo. Sice jsem ti to tehdy záviděla, já vím, ale když si na to teď vzpomenu...“ Otřela si hřbetem ruky slzy. „Nemělo to chybu.“

„Virtuální svět je super, když tam občas zajdeš na návštěvu,“ řekl Jamie. „Ale žít by tam nechtěl nikdo. Ne napořád.“

Becca sklopila zrak na špičky bot mezi harampádím.

„No,“ řekla, „pokud si jseš jistej, že to chceš.“

„Jsem.“

Podívala se na kovové torzo stromu a zvedla ruku. „Tak sbohem, Jamie,“ řekla.

„Sbohem,“ odpověděl.

Zmizela ze světa.

A za nějakou dobu zmizel také svět i se stromem.

Táta a Jamie šli ruku v ruce do Vrtílkova. Jamie ještě Vrtílký nikdy předtím neviděl, a tak se při pohledu na ně smál, až se za břicho popadal.

Nad zelenými kopci se ozval zvonek. „Už je večere, Jamie,“ řekl Táta.

Jamie zamával Vrtílkům a s Tátou vyrazil rychlým krokem po zelené trávě k domovu.

„Jsi šťastný, Jamie?“ zeptal se Táta.

„Jsem, Tati!“ přikývl Jamie. „Jenom bych chtěl, aby tady s námi mohla být Máma a Bečky.“

„Brzo tady budou taky.“

Až se tu simulaci podaří rozjet pořádně, řekl si v duchu.

Protože tentokrát už bude všechno bez chyby. Nadace, kterou založil, ještě než zemřel, konečně odkoupila podíl Univerzity na Jamieho programu — dotovali pár projektů a to nakonec stačilo. Z katedry počítačových věd už nikdo žádný podíl neměl.

Jamieho načetli ze staré zálohy — nemělo přece smysl spouštět tu zdecimovanou verzi, co se z něj stala, tu, co se nakonec proměnila ve strom, prokristapána.

Starý svět fungoval skvěle a bylo v něm i pár vylepšení. Nadace si koupila vlastní počítač — starý, takže tolik nestál — na kterém mohl jet virtuální svět pořád. Mohly se také naskenovat i další děti, aby si Jamie měl s kým hrát a měl kolem sebe kolektiv.

Tentokrát to vyjde, říkal si v duchu Táta. Protože tentokrát byl Táta program také a mohl být s Jamiem úplně pořád a postarat se, že bude v pořádku a že všechno pojede podle plánu. Že budou žít všichni jako normální rodina, naprosto dokonale a v bezpečí.

A když jednou vyjde to klonování, tak se zase vrátí do skutečného světa. A pokud by z toho přehrávání do klonů nakonec nic nebylo, tak prostě zůstanou tady.

Virtuální svět neměl jedinou chybičku. Bylo to dobré místo.

Bylo to přesně jako normální rodinný život. Až na to, že to nemělo nikdy skončit.

A když tohle vyjde, tak ti, kteří teď stojí za tou nadací — hodní lidé, i když s trochu zvláštními názory — rozjedou svoje vlastní světy. S kostely, anděly a třeba tam budou mít i Boha...

„Podívej!“ řekl Táta a ukázal nahoru. „Pan Číman!“

Pan Číman se vznesl z hřebenu střechy a ve veselých spirálách kroužil Jamiemu vstříc. Jamie se pustil Táty a se smíchem se rozběhl přivítat se se svým kamarádem.

„Jamie je doma!“ volal pan Číman. „Jamie je konečně doma!“

přeložil Tomáš Richtr